

DCERY
SVĚTLA
A TEMNOTY

DÉMON STÍNŮ

LENKA DOSTÁLOVÁ

FRAGMENT

Dcery světla a temnoty – Démon stínů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Lenka Dostálová
Dcery světla a temnoty – Démon stínů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

DCERY
SVĚTLA
A TEMNOTY
DÉMON STÍNŮ

LENKA DOSTÁLOVÁ

FRAGMENT

1

Nová cesta

Po zemi tančily černé stíny, jak silný vítr pohupoval větvemi stromů. Noc byla temná a měsíc zakrývaly těžké mraky. Náhle se mezi stromy objevila čísi postava. Její kroky šustily ve spadaném listí.

Jen na chvíli se obloha vyjasnila a světlo měsíce dopadlo na dívčí tvář. Vítr jí trhal oblečením a vháněl dlouhé tmavě hnědé vlasy do obličeje.

„... naše...“

Dívka sebou trhla a prudce se otočila za šepotavým hlasem bez těla, který k ní dolehl zpoza stromů.

„Kdo je to?!“ vykřikla neohroženě a napřímila se.

„... brzy...“

„... naše...“

„... brzy bude naše...“, přidávaly se další a další hlasy ze všech stran. Hnědovláska se rozběhla pryč. Hbitě přeskakovala padlé kmeny, aniž by se zadýchala. Její atletická postava se pohybovala lesem, jako kdyby byla jeho součástí. Vtom vítr nečekaně ustal a ona zastavila, svaly napnuté k prasknutí. Les byl náhle tichý a nehybný.

Dívka se narovnala a sytě modrýma očima zapátrala mezi tmavými stíny. Kulatou tvář měla staženou soustředěním.

„... neutečeš...“

Trhavě se nadechla a pohlédla přímo na starý vykotlaný strom, z jehož středu se hlas ozval. Pomalu se sehnula, sebrala ze země

silnou pokroucenou větev a obezřetně zamířila k široké průrvě ve dřevě.

Náhle z kmene vystřelily temné stíny a vztyčily se vysoko do vzduchu jako kobry číhající na svou kořist. Dívka vykřikla a vyrazila pryč. Temné provazce se jí však omotaly kolem nohou a zápěstí, až upadla, a začaly ji táhnout zpět k průrvě ve stromě.

„N-ne!“ zajíkla se a zazmítala sebou v marné snaze se osvobodit. Prsty se snažila něčeho zachytit, ale dlaně jí klouzaly ve vlhkém listí. „Nech mě být!“

„NAŠE!“ zaznělo jí těsně u ucha v okamžiku, kdy ji pohltila temnota a veškeré světlo zmizelo.

„Leo!“

Dívka sebou trhla a probudila se. Její hrud' se prudce zvedala a z pocené pyžamo se jí lepilo na kůži.

„Sáro?“ zamumlala zmateně a zaclonila si oči proti světlu, které dovnitř pronikalo otevřeným oknem spolu s teplým vánkem končícího léta.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se dívka, která seděla na okraji její postele s rukama stále položenýma na jejích ramenou. Tvář měla staženou starostmi a v temně zelených očích se jí zračily obavy.

„Jo,“ vydechla Lea a pomalu se posadila. Tmavě hnědé vlasy, které se jí obvykle neposlušně kroutily kolem obličeje, měla zplihlé a rozčuchané. „Promiň. Zase jsem tě vzbudila.“

„To je tenhle týden už potřetí,“ poznamenala její sestra a položila jí dlaň na čelo. „Jsi úplně ledová.“

„Nic mi není,“ usmála se mdlé Lea.

Druhá dívka si nespokojeně shrnula až po pás dlouhé, rovné kaštanově hnědé vlasy za uši a založila si paže na prsou. Na rozdíl od svého dvojčete byla o něco vyšší a mnohem útlejší. „To vykládej někomu jinému. Od té doby, co jsem ti řekla, že mám šanci na přestounskou péči, se nemůžeš pořádně vyspat!“

Lea se zamračila. „Tím to není,“ zamumlala rozmrzele, sho-

dila nohy z postele a začala se převlékat. „Ty sny začaly mnohem dřív.“

„Leo,“ ozvala se Sára, když si všimla sestřina výrazu. „Jestli chceš, abych zůstala, tak –“

„Tak nic,“ skočila jí do řeči Lea prudce. „Na něco takového ani nemysli. Je nám šestnáct. Takovou šanci už nedostaneš. Raději se soustřeď na to, jak na svoje pěstouny dneska udělat dojem, protože jestli se za týden vrátíš, tak tě zkopu.“

„Vždycky obdivuju tvůj způsob, jak říct *mám tě ráda*,“ usmála se Sára.

Lea si pouze odfrkla. „Vždyť o nic nejde,“ řekla pomalu. „Není to, jako kdybychom se už nikdy neměly vidět. Budeš jen na druhé straně města. Když budu chtít, můžu u tebe být za dvacet minut.“

„To je pravda. Ale bude to nezvyk. Celý život jsme strávily tady v dětském domově, a najednou mám jít pryč. Kromě tebe jsem nikdy žádnou jinou rodinu neměla.“

„To už se stává, když ti rodiče umřou dřív, než si je vůbec můžeš zapamatovat,“ odušila škrobeně Lea. „Jsem našťvaná, že odcházíš, ale...“ Dívka se odmlčela a zadívala se kamsi do dálky. Potom se však obrátila ke svému dvojčeti a na tváři se jí objevil úsměv. „Ale asi bych tě zabila, kdybys toho nevyužila,“ dodala.

„Díky,“ vydechla vděčně Sára, vstala a pevně ji objala. Lea ji k sobě krátce přitiskla, než se odtáhla.

„No,“ odkašlala si a nejspíše se rozhlédla kolem. „Půjdu se podívat po něčem k snídani,“ dodala, než se otočila a zmizela na chodbě.

Sotva Sára osaměla, zmizel jí úsměv z tváře. Znovu zapochybovala, jestli dělá správnou věc. Nakonec ale otevřela skříň, vytála z ní velký batoh a začala do něho skládat své věci.

Zabralo jí to mnohem víc času, než čekala. Za celou dobu se její sestra nevrátila. Když byla konečně hotová, pohlédla na hodiny a zjistila, že už je skoro devět.

Rychle zavřela svůj batoh a přehodila si ho přes rameno. Naposledy se rozhlédla po pokoji s jednou postelí a palandou, jejíž horní patro zelo už nějakou dobu prázdnotou. Chvilí postála na prahu, ale pak se rozechvěle nadechla a rázně za sebou zavřela.

Pomalou došla chodbou ke schodišti a pohlédla do haly v přízemí. U hlavních dveří stály dvě ženy a o něčem se spolu tiše bavily. Jedna z nich byla hlavní vychovatelka, Alice Pormoglová. Byla to starší žena s černými vlasy vyčesanými nahoru do tuhého drdolu, tvrdými rysy a hranatými brýlemi. Její společnice byla o něco robustnější, v elegantním kostýmku a s krátkými blondatými vlasy, pečlivě sčesanými na stranu, díky čemuž vypadala mladší, než ve skutečnosti byla.

„Sáro!“ zavolala na ni Alice, když si jí všimla, a zářivě se na ni usmála. „Už na tebe čekáme.“

Dívka se zhluboka nadechla a sešla poslední schody, které ji od nich dělily. „Dobré ráno,“ pozdravila a vynutila na své tváři úsměv.

„Ráda tě zase vidím, Sáro,“ usmála se na ni přívětivě žena v kostýmku a přátelsky jí stiskla ruku.

„I já vás, paní Dosenová,“ řekla dívka zdvořile.

„Jsi připravená? Můžeme jet?“

„Ještě bych se chtěla rozloučit.“

„Ale jistě,“ usmála se paní Dosenová.

Sára se otočila a vydala se k hloučku několika dětí, které postávaly opodál. Většina z nich byla mnohem mladší než ona.

„Budete mi chybět,“ řekla, když se k ní vrhly a v jednom velkém chumlu ji objaly, až nemohla skoro dýchat. „Dáte mi pozor na ségru, že jo?“

„Na mě, jo?“ ozvala se Lea, která se zničehonic vynořila z boční chodby a křivě se usmála. „Copak se o sebe nedokážu postarat sama?“

Sára se spokojeně uculila. „Znám tě. Navíc jsi technicky vzato mladší, i když jsme dvojčata, takže za tebe nesu zodpovědnost.“

Lea se rozesmála. „Sni dál,“ zažertovala a podala sestře zabalený dárek. „Tohle je od nás všech.“

„Děkuju,“ řekla Sára, vymanila se z objetí ostatních dětí a spolu se svým dvojčetem zamířila zpátky k čekajícím ženám.

„Lea, že?“ zeptala se Anna Dosenová, když došly až k nim.

„Jo,“ přikývla hnědovláska a krátce si s ní stiskla ruku.

„Ráda tě poznávám,“ usmála se žena, než se znovu obrátila k Alici Pormoglové. „Děkuji za všechno.“

„To já bych měla poděkovat vám,“ odpověděla vychovatelka přátelsky a otočila se k Sáře. Krátce ji k sobě přitiskla a přívětivě se na ni usmála. „Dávej na sebe pozor, ano?“

„Budu,“ slíbila dívka, naposledy se podívala na svou sestru, která sotva znatelně přikývla, a vydala se spolu s paní Dosenovou velkými dveřmi na dvůr, kde na ně čekalo zaparkované auto.

Lea stála bez hnutí a se strnulým výrazem je sledovala, zatímco prsty přejížděla po zeleném jadeitu ve tvaru kruhu na svém krku. Potom se však rozběhla za nimi.

„Sáro, počkej!“ vykřikla, když už se její sestra chystala nastoupit. Sára se překvapeně zastavila u otevřených dveří auta a otočila se. Lea doběhla až k ní, zvedla ruce a odepnula si ozdobu z krku.

„Na, tady máš. Chci, aby sis ho vzala,“ řekla a vložila ho sestře do dlaně.

„To nemůžu,“ vydechla překvapeně Sára. „Je to tvůj amulet.“

„Už ne. Teď je tvůj.“

Sára se usmála a znovu svou sestru objala. „Slib mi, že se brzy uvidíme.“

Lea přikývla. „Slibuju. Hlavně už zmiz.“

Sára se krátce zasmála, odtáhla se od ní a nasedla do auta. To se pomalu rozjelo a zamířilo k bráně.

Lea ho sledovala až do poslední chvíle. V okamžiku, kdy zmizelo za stromy, vytratil se jí z obličeje úsměv a oči potemněly. Zvedl se prudký vítr a vehnal jí dlouhé tmavé vlasy do obličeje. S podiv-

ným pocitem prázdna vrazila ruce do kapes a zahleděla se na čisté nebe.

„Můžu si s tebou promluvit?“ ozval se vedle ní nečekaně ženský hlas.

Lea sebou trhla a překvapeně vzhledla k Alici, která stála jen kousek od ní a propalovala ji odměřeným pohledem.

„Pomůže mi, když řeknu, že se to zrovna teď nehodí?“ odpověděla Lea otráveně.

„Leo, vím, že pro tebe bude velká změna, když se teď tvoje sestra odstěhovala, ale chci, abys věděla, že je to pro ni životně důležité.“

„Životně? A nepřeháníte trochu?“ ušklíbla se.

„Ne, myslím to zcela vážně,“ usadila ji chladně Pormoglová a věnovala jí tvrdý pohled. „Proto chci, abys to Sáře nepokazila. Vlastně by bylo lepší, kdyby ses jí po nějakou dobu vyhýbala, aby měla čas se s tím vypořádat.“

„To mě skutečně tak moc nenávidíte, že si myslíte, že bych udělala něco takového, co by ohrozilo její šanci na skutečný domov?“ zeptala se našťavaně Lea.

„Vím jen to, že jsi dost sobecká na to, abys vždycky stavěla sebe před ni.“

„Cože?!“ vyjekla nevěřicně a rozčileně Lea. „Sobeká?!“

„Jen se nad tím zamysli,“ pokračovala nevzrušeně Pormoglová. „Necháš ji, aby si v klidu žila vlastní život bez tebe?“

„Samozřejmě že...“, vybuchla Lea, ale uprostřed věty se zarazila. Poslední slovo ze sebe nedokázala vypravit. Zatála pěsti a vrhla po ženě před sebou nenávistný pohled. Ta se však jen vědoucně usmála, otočila se na patě a odešla.

Lea rázně zapíchla vidle do kupy hnoje a vyhodila ho vysoko na vlek. Mechanicky pokračovala a bylo jí jedno, že už ji začínají bolet ruce.

„Kdybych věděl, že se do dnešní práce pustíš s takovou vervou, vymyslel bych toho pro tebe víc.“

„Ahoj, Aleši,“ zamumlala přes rameno ke statnému muži s knírem, který se opíral o nejbližší ohradu, kde se popásalo několik koní.

„Víš, jak poznám, že máš mizernou náladu?“ zeptal se a přišel blíž. Dívka k němu vzhledla a tázavě povytáhla obočí.

„Jak?“ zeptala se zvědavě.

„Tak, že před tebou všechna zvířata utečou,“ odpověděl s úsměvem. „Dokonce ani Aka nevylezla z boudy, aby tě dneska přivítala. A ta by šla přivítat i zloděje.“

Lea se nad jeho odpovědí musela pousmát. „No jo,“ připustila. „Něco na tom asi bude.“

„Takže?“ zeptal se Aleš a sebral jí vidle z rukou, když se chtěla znovu pustit do práce.

„Víš, že nejsem člověk, co by se svěřoval,“ zabručela neochotně.

„Jde o tvou sestru? Dneska měla odjet, ne?“

„Jo,“ povzdechla si dívka. „Ale o to nejde. I když mě to vážně štve, přeju jí to.“

„Tak kvůli čemu je dneska bezpečnější se ti vyhnout? Zase kvůli vrchní šéfce?“

Lea si odfrkla. „Leze mi na nervy,“ zavrčela podrážděně. „Se všemi vychází, i když je otravná, ale mě vysloveně nenávidí.“

Aleš pokrčil rameny. „Není možné, abys vycházela s každým. Někdy to prostě nejde, i když se snažíš,“ řekl vážně, ale pak se mu v očích objevila jiskra pobavení, když se naklonil blíž, až se Lea musela trochu zaklonit, aby mu vůbec viděla do tváře. „Ale možná že si její nenávisť zasloužíš. Oba dva víme, co jsi zač.“

„Já?“ ušklíbla se provokativně dívka. „Takový andílek?“

Muž se rozesmál a nevěřičně zavrtěl hlavou. Pak ukázal ke stájím a řekl: „Běž radši osedlat Saskii. Dlouhá projížďka prospěje vám oběma.“

„Díky,“ usmála se vděčně Lea, proběhla kolem něho a zmizela ve velkých vratech stájí. Sotva se objevila uvnitř, ozvalo se z jednoho boxu radostné zařehotání.

„Ahoj, krásko,“ zašeptala něžně dívka k hnědé klisně, která vystrčila hlavu ze svého stání a lehce Leu nosem dloubla do ramene. Ta ji pohladila po hebkých nozdrách a přitiskla čelo k její nepravidelné hvězdě. „Půjdem ven, co ty na to?“

Klisna zahrabala kopytem, jako kdyby se už nemohla dočkat, a tak si dívka došla pro hřebílka a pustila se do práce. Během pár minut byla Saskie vyčištěná a osedlaná. Lea si stáhla vlasy do culíku a nasadila helmu.

„Tak pojd,“ řekla a vyvedla zvíře ze stájí. Venku rychle nasedla a spokojeně se uvelebila v sedle. Sotva se dostaly zadní brankou na louky, pobídla Lea klisnu do klusu a navedla ji k lesu.

„Zdá se, že budeš jediná, která mi tu zbude, Saskie,“ zašeptala Lea a pohladila klisnu po krku, když je obklopile stromy a ptáci zpěv. „Vždycky jsem věděla, že nebudu se Sárou napořád, ale nenapadlo mě, že to přijde tak brzy. Mám dojem, jako kdyby mě všichni opouštěli. Nejdřív odešla Karolína, teď Sára.“

Klisna si odfrkla a Lea se pousmála. Zafoukal vítr a dívka si shrnula uvolněný pramen z čela. V tichu lesa nechala směr na Saskii. Náhle se však klisna prudce zastavila a zvedla hlavu. Ušima stříhala ze strany na stranu a nehýbala se.

„Copak je, Saskie?“ zeptala se hnědovlásk zmateně a rozhlédla se. Nic zvláštního však nespatriila. Přesto měla dojem, že něco není v pořádku. Ptáci přestali zpívat a les najednou vypadal zlověstněji než kdy dřív.

Blízko se ozvalo zapraskání větvičky. Lea se rychle otočila za zvukem a přimhouřenýma očima sledovala stromy. Nikde ale nebylo ani živáčka.

„Radši zmizíme,“ zamumlala sama pro sebe, když se jí vybalil sen z rána, otočila Saskii na druhou stranu a s nepřijemným

mražením v zádech ji pobídla. Klisna svižným krokem vyrazila pryč, ale trvalo ještě několik minut, než přestala nervózně švihat ocasem.

Sára seděla v pohodlném sedadle na straně spolujezdce a dívala se na cestu před sebou. Nakonec se ale osmělila a zeptala se: „Proč jste si vybrala zrovna mě?“

Anna Dosenová se zatvářila překvapeně a krátce na ni pohlédla, než se zase věnovala silnici před sebou.

„Ani nevím,“ přiznala váhavě. „Nikdy jsem neuvažovala nad tím, že bych si vzala nějaké dítě do pěstounské péče, nebo ho snad dokonce adoptovala. Popravdě nemám nejmenší tušení, odkud se ten nápad tak najednou vzal.“

„Aha,“ zamumlala hnědovláska.

„Ať už to bylo cokoli, co mě tak náhle pobídlo, jsem za to ráda,“ dodala spěšně žena a přívětivě se usmála. „Vím, že ti na jaře bude sedmnáct a brzy budeš dospělá, ale mám dobrý pocit z toho, že ti můžu pomoci. Lepší start do života, co ty na to? Ber to jako jakýsi druh... Co já vím, třeba jako mecenášství než pěstounství.“

„Já jen nechci být někomu na obtíž,“ řekla Sára upřímně. „Na domov už jsem si zvykla, mám tam sestru.“

„Máš ji hodně ráda, vid?“ zeptala se žena a dívka přikývla. „Přiznám se, že když jsem se dozvěděla, že máš dvojče, chtěla jsem si vás vzít obě. Ale pak jsem zaváhala. Pěstounská péče je přece jen velká změna a já si nebyla jistá, zda bych dokázala nést zodpovědnost za tak... divoké dítě, jako je Lea. Je to určitě chytrá a odvážná dívka, ale je v ní něco... nevím. Působila na mě takovým nepolapitelným, odtažitým dojmem.“

„Lea je hodně svěhlavá a dokáže se snadno naštvat, já jí však naprosto věřím.“

„To jsou silná slova.“

„Já vím,“ přikývla Sára. „Ale jsem s ní celý život. Znáám ji. Po-

znám, kdy zuří, i když se navenek usmívá, i to, kdy skrývá svůj strach nebo smutek za sarkastickou poznámkou.“

„Chápu,“ zamumlala paní Dosenová v okamžiku, kdy odbočila na příjezdovou cestu. Přímo před nimi se vynořila dvoupatrová vila v rokokovém slohu s bílou fasádou, obklopená velkou zahradou plnou okrasných záhonů, sestříhaných keříků a vysokých stromů.

„Doufám, že se ti tu bude líbit,“ řekla a zaparkovala před garáží. Sára vystoupila a nadechla se čerstvého vzduchu prosyceného vůní květin.

„Tak pojd,“ vybídla ji baculatá žena k masivním dvoukřídlým dveřím na vrcholku schodiště. Společně vstoupily do prostorné haly obložené tmavým dřevem. „Tenhle dům postavil můj praděda a otec ho zrekonstruoval. Já mám příliš mnoho práce na to, abych se o něj starala, takže na to najímám lidi. Amálie je naše kuchařka a uklízečka a nedávno jsem ještě přijala jednoho mladíka. Chlapecká ruka tu chyběla už moc dlouho. Jsem rozvedená už roky, takže kromě těch dvou a mě tu na nikoho jiného nenarazíš.“

Sára se pousmála, když ji žena vedla po schodišti naproti dveřím, které se větvalo na dvě strany. „Musí to tu působit prázdně.“

„Ano,“ souhlasila žena a ukázala na konec chodby. „Tamhle je tvůj pokoj. Zabydli se. Já teď musím jít ještě něco zařídit do firmy, ale doufám, že se stihnu vrátit na oběd. Ten bude v hlavní jídelně. To je v přízemí vlevo od schodiště.“

„Dobře. Na shledanou,“ rozloučila se Sára a pomalým krokem se vydala k bílým dveřím na konci chodby. Váhavě vzala za kliku a vešla do prozářené místnosti s velkými francouzskými okny, kterými dovnitř pronikaly sluneční paprsky. Všechno bylo sladěné do příjemné zelené a bílé barvy.

„Páni,“ vydechla dívka uchváceně a přejela prsty po bílé komodě hned vedle dveří. Prošla kolem sněhobílé postele s nebesy a pohovky s malým konferenčním stolem až k vysokým oknům a otevřela dveře na balkon.

„To je nádhera,“ vydechla nad výhledem, který se jí naskytl, a opřela se o zábradlí. Svěží vítr si pohrával s jejími dlouhými vlasy a přinášel k ní vůni čerstvě posečené trávy.

Po chvíli se Sára vrátila do pokoje a kolem stolu přešla k druhým dveřím hned naproti posteli a otevřela je.

„Už žádný boj o sprchu,“ pousmála se nad vlastní koupelnou plnou světla. Zavřela za sebou a vrátila se do pokoje. Batoh se všemi svými věcmi položila na nadýchanou postel a otevřela ho.

Hned navrchu měla zabalený dárek, který jí daly děti z domova. Opatrně roztrhla červený papír a na postel vypadlo velké album s fotkami. Smutně se pousmála, když ho otevřela a hned na první straně našla obrázek, na němž byla se svou sestrou. Fotka byla přes rok stará a obě na ní byly špinavé a mokré. Vzpomněla si, jak tenkrát v létě Lea sehnala hromadu balonků na vodu a rozpoutala vodní bitvu po celém dvoře. Ušetřen nebyl skutečně nikdo. Jeden zásah schytala i Alice Pormoglová, když přišla, aby tomu zabránila. Sára si doteď nebyla jistá, jestli to byla skutečně nehoda, nebo zda její dvojče trefilo vychovatelku úmyslně.

S povzdechem album zavřela a rozhlédla se po místě, kam by ho uložila. Nakonec ho dala na prázdnou polici nad stolem, kam vyskládala i další svoje vzpomínky, které za svůj život nasbírala. Průzračný krystal na černé kůži od Karolíny, která před pár lety z dětského domova odešla, nebo vonné svíčky, jež pravidelně dostávala od své sestry. Nakonec z batohu vytáhla svoje oblečení a uložila ho do velké skříně v rohu místnosti. Když pohlédla na tu směšně vypadající hromádku v obrovském prostoru, musela se usmát. Nedomohla si představit, že by tenhle šatník někdy dokázala zaplnit.

Je tu krásně. Kdoví, jestli si na ten klid tady vůbec kdy zvyknu, pomyslela si v duchu, když se znovu rozhlédla po pokoji. Pak se vydala ke dveřím a vyklouzla na chodbu.

Čas do oběda strávila bloumáním po domě, aniž by kohokoli potkala. Skutečně měla dojem, jako kdyby byl dům úplně prázdný.

Teprve pár minut před polednem zamířila do jídelny. Okny orientovanými na jih dovnitř pronikaly polední sluneční paprsky a tančily po naleštěném masivním stole, tisíckrát odražené na skle- nicích a blyštivém nádobí. Kolem stolu bylo dvacet polstrovaných židlí s vysokým opěradlem.

Sotva se Sára váhavě usadila na jedné z nich, objevila se i paní Dosenová.

„Doufám, že máš pořádný hlad,“ usmála se a uvelebila se na židli v čele stolu hned vedle ní. „Poprosila jsem Amálii, aby připravila něco dobrého.“

Než stihla dívka odpovědět, objevila se v menších dveřích v rohu usměvavá žena. Měla jednoduché černé kalhoty a bílou halenku a tmavě hnědé vlasy svázané do volného drdolu, z něhož jí vypadávalo několik pramenů lemujících její kulatou tvář.

„Dobrý den,“ pozdravila vesele a začala na stůl pokládat hluboké talíře s vonící polévkou. „Nechte si chutnat.“

„Děkuju,“ řekla Sára, když před ni postavila její porci. Žena jí věnovala zářivý úsměv a vytratila se.

„Dobrou chuť,“ popřála Anna Dosenová a dala se do jídla.

Po celou dobu nikdo ze stolovníků nepromluvil a Sára se cítila příliš trapně a nejistě na to, aby dokázala promluvit první. Když však Amálie přinesla druhý chod, řekla: „Chtěla jsem vám poděkovat za ten pokoj. Je překrásný.“

„Líbí se ti? To jsem ráda,“ usmála se spokojeně žena. „Na jeho zařízení jsem si dala záležet. Na můj vkus je tam ale příliš zelené.“

„Ne, je to dobré. Zelená se mi líbí.“

„Dobře. Když budeš cokoli potřebovat, stačí říct. Zařídila jsem ti platební kartu, na kterou budeš dostávat každý měsíc kapesné. Mělo by ti to bez problémů stačit na všechno, co bys mohla potřebovat.“

„Ehm... děkuju, paní Dosenová,“ vysoukala ze sebe dívka rozpačitě.

„Prosím, říkej mi Anno. A tykej mi.“

Hnědovláska přikývla a odložila příbor. „Děkuju,“ řekla vděčně. „Za všechno.“

„Opravdu není za co, zlato. Jsem ráda, že tu s námi bude někdo další. Ráno odjízďím do práce většinou po sedmé, takže tě můžu brát do školy, pokud budeš chtít. Chodíš na jazykovku, ne?“

„Můžu klidně chodit pěšky. Není to daleko.“

„Nesmysl. Mám to po cestě.“

„Tak dobře,“ souhlasila váhavě Sára.

„Výborně. Večeře bude opět tady kolem šesté. A snídaně bývá ve všední den přichystaná mezi půl sedmou a půl osmou. O víkendu je tu na stole k snědku něco malého pořád. Doufala jsem, že tě tu dneska alespoň provedu, ale bohužel musím ještě na chvíli do práce,“ povzddechla si žena a nespokojeně zavrtěla hlavou.

„To nevádí. Už jsem si to tu trošku prošla.“

„Měla by ses podívat na zahradu. Ten mladík, co tu teď pracuje, ji dal konečně do pořádku,“ prohlásila Anna a vstala. „Uvidíme se tedy zítra,“ rozloučila se a vyšla z jídelny.

Sára zůstala ještě chvíli sedět na místě a zamýšleně příborem přejížděla po talíři. Nakonec však také vstala a zamířila ke schodišti. V hale se ale zastavila a zaváhala. Nakonec se otočila, vzala si z botníku svoje boty a vyšla ven. Po šterkem vysypaných cestičkách obešla dům a zamířila ke skupince stromů v rohu zahrady. Posadila se v jejich stínu a opřela se o hrubou kůru kmene jednoho z nich. Teplý vítr ji pohladil po tváři a ona zavřela oči.

„Sachari!“

Trhla sebou a vzhlédla. Kousek nad sebou uviděla sedět svou sestru. Bylo jí sotva pět a jednou rukou se přidržovala větve.

„Podívej, co umím, Sachari Sher!“ zvolala vesele a soustředěným přivřela oči a zatnula pěsti. Sára ucítila dotyk čehosi zvláštního, ale než to dokázala pořádně zachytit, probrala se.

„Omlouvám se, vzbudil jsem tě?“

Sára překvapeně zvedla hlavu a spatřila pohledného mladíka se zahradnickými rukavicemi a hráběmi v ruce. Vypadal na devatenáct a v opálené tváři se mu zračil úsměv. Kratší hnědé vlasy měl rozčuchané větrem.

„N-ne,“ zakoktala se Sára. „Jen jsem... nespala jsem.“

Mladík k ní natáhl ruku a pomohl jí vstát. „Jsem Lukáš,“ představil se. „Lukáš Menzl. Pracuju tady. A ty budeš Sára, vid?“

„Správně,“ pousmála se dívka.

Věnoval jí další okouzující úsměv. „Rád jsem tě poznal,“ řekl, než se otočil a zamířil pryč. Sára si promnula spánky, v nichž jí začínalo nepříjemně tepat, a znovu pohlédla na prázdnou větev stromu.

Co to bylo? podivila se v duchu. Na nic takového si nevzpomínám. Že bych přece jen na chvíli usnula? Proč mi Lea říkala Sachari? Nikdy jsem to jméno neslyšela. Nebo ano?

Nakonec nad tím však pouze potřásla hlavou a vyrazila zpátky k domu. Mladík, který ji ze snu vyrušil, už byl pryč. Slunce se pomalu sklánělo k obzoru a vzduch se začal ochlazovat.

Třeba zítra ve školní jídelně nebo ve městě potkám Leu a zeptám se jí na to, pomyslela si hnědovláska, než se dostala do pokoje.

2

Střípky vzpomínek

Lea se ze spaní zavrtěla a křečovitě stiskla víčka. Schoulila se do klubíčka a zprudka se nadechla, jako by se jí něco zdálo. Pak se s trhnutím probudila a posadila.

Nějakou dobu trvalo, než se její dech zpomalil a srdce jí přestalo divoce bít. Unaveně si promnula obličej a pohlédla na budík na nočním stolku. Byly teprve čtyři. Měla pocit, jako by vůbec nespala, třebaže večer šla do postele velice brzy.

Pak si vzpomněla na sen, který se jí zdál, a otřásla se. Těsně předtím, než se probudila, ji pronásledovaly nezřetelné stíny a snažily se ji zardousit svou přítomností. Nedokázala před nimi utéct ani se schovat. Bojovala s nimi, ale nehmotné přízraky ji obklopile a nepustily. A pak ji pocit něčí přítomnosti z toho snu vytrhl.

Lea se rozhlédla po ztemnělém pokoji a potřásla hlavou. Nikdo jiný tam nebyl. Pak se zamračila a pohlédla na vedlejší postel, která patřila Sáře. Pořád si nedokázala zvyknout na to, že vedle ní už sestra nespí.

Natáhla se po lampičce a rozsvítila. V jejím světle si všimla, že dveře pokoje jsou pootevřené. Rychle se vystrachala zpod peřiny a chtěla je zavřít. S rukou na klíce však zůstala stát. Znovu měla pocit, jako kdyby nebyla sama. Pomalu vyklouzla na chodbu a rozhlédla se.

Chvilí trvalo, než si její oči opět zvykly na tmou, ale zanedlouho byla schopná rozeznat jednotlivé tvary. Chodba však byla liduprázdná.

Dívka se zamyslela a pak se po špičkách rozběhla ke schodům a dál k hlavnímu vchodu. Před vstupní halou zpomalila a obezřetně nakoukla za roh. Velké dveře byly pootevřené a mezerou dovnitř pronikalo měsíční světlo.

Lea s bušícím srdcem došla až k nim a s pocitem, že by se měla raději vrátit, je otevřela dokořán. Okamžitě se do ní opřel nápor chladného větru, který snadno pronikl jejím pyžamem a zastudil ji na kůži.

Očima propátrala vlnící se stíny venku, ale nic podezřelého neobjevila. Přesto se nemohla zbavit podezření, že ji někdo pozoruje. Už se chystala dveře zavřít a zamknout, když si všimla pohybu v rohu zahrady.

„Tak hele. Jediná, kdo se tu může toulat po nocích, jsem já,“ zašeptala, když si uvědomila, že se některé z mladších dětí nejspíš vydalo na noční výpravu.

S potutelným úsměvem bosky přeběhla zahradu a zády se přilepila ke staré zdi. Obezřetně se blížila k díře, kterou sama použila už tolikrát, že by to ani nedokázala spočítat. Pořád čekala, kdy se před ní objeví světlo něčí baterky, ale nic nezahlédla. Prolezla otvorem a popošla dál mezi stromy. Všude však byla tma a naprosté ticho.

Muselo se mi to zdát, pomyslela si zklamaně a obrátila se, aby se vydala zpátky.

V ten okamžik však zaslechla slabé zašustění látky ve spadacím listí. Prudce se otočila a překvapeně si zastínila oči před modrým světlem, které ji oslnilo. Vyjekla bolestí, když jí cosi vrazilo do hrudi. Celým tělem jí projela ostrá křeč, jako kdyby dostala ránu elektrickým proudem.

Omámeně klesla na kolena, a než si to uvědomila, dopadla do

měkkého listí. Zamrkala, aby zahнала slzy, které jí vyhrkly, a spatřila před sebou něčí siluetu.

„Kdo...?“ vysoukala ze sebe s obtížemi, než ztratila vědomí.

Sára se netrpělivě zadívala na hodinky a přešlápla z nohy na nohu. Stála před budovou střední veterinární školy, kam chodila její sestra, a čekala.

„Je první den,“ postěžovala si potichu. „Co jim může tak dlouho trvat?“

Naštěstí se chvíli nato otevřely dveře a ven začalo vycházet několik studentů.

„Zuzko!“ zavolala Sára, když spatřila povědomou tvář. Dívka v jejím věku s hřívou blondatých vlasů zamířila k ní a usmála se.

„Ahoj, Sáro. Co tady děláš? Jak sis užila prázdniny?“

„Šlo to,“ odpověděla hnědovláska. „Čekám na Leu.“

Zuzana se zatvářila zmateně. „Na Leu? Ale ta dneska nepřišla,“ řekla. „Držela jsem jí místo vedle sebe jako loni, jenže za celý den se neukázala.“

„Ona dneska nedorazila?“ zeptala se nevěřičně Sára.

„To bys snad měla vědět ty, ne? Bydlíte spolu!“

„Vlastně už ne,“ vysoukala ze sebe hnědovláska a zamýšleně si skousla ret. Z nějakého důvodu z toho neměla dobrý pocit.

Snad Lea neudělala nějakou pitomost, napadlo ji.

„Jak to, že ne?“ podivila se blondýnka vedle ní.

Sára zavrtěla hlavou. „Promiň, to je na dlouhé vyprávění. Musím jít. Ahoj!“

„Ahoj,“ zavolala Zuzana za jejími mizejícími zády.

Lea otevřela oči a zamrkala do slunečního světla, které se k ní prodíralo skrz listy. Pomalu se překulila a posadila se. Zmateně se zatahala za pyžamo, které měla na sobě, a zamračila se.

„Co tady dělám?“ vydechla překvapeně a rozhlédla se. Byla jen pár kroků od díry ve zdi a nad hlavou se jí pohupovaly větve stromů.

V okamžiku, kdy se pokusila vstát, pocítila na hrudi palčivou bolest, až se zajíkla a klesla zpátky na kolena. Najednou se jí všechno vybavilo. Prudce zvedla hlavu a očima zapátrala po okolí. Nic zvláštního však nenašla.

S rukou přitisknutou k hrudníku se vyškrábala na nohy a vrávoravě se vydala k průlezu. S obtížemi přešla rozvalené cihly a kameny a vyklopýtala na trávník.

„Leo!“

Dívka překvapeně vzhledla a spatřila svou sestru, jak k ní běží od brány ve školní tašce přes rameno.

„Sáro?“ vysoukala ze sebe zmateně.

„Co tu proboha děláš?“ zeptala se ohromeně Sára, sotva k ní doběhla. „Proč jsi v pyžamu? Co jsi v něm dělala venku?“

„Nevím,“ zamumlala Lea a zavrávorala.

„Co je ti?“

„Nějak... se mi pletou nohy.“

Sára se zamračila a přehodila si sestřinu ruku přes ramena. „Jdeme dovnitř. Dělej.“

„Sadistko,“ zaskuhrala, když ji Sára táhla k budově. Dokázala ji dostat až do pokoje, aniž by si jich někdo všiml.

„Dojdu pro Pormoglovou, jestli tu je.“

„Ne!“ vyhrkla Lea a pevně chytla svou sestru za ruku.

„Nebud' blbá,“ okřikla ji Sára přísně. „Právě jsi vyšla v pyžamu z lesa, jsi studená jako kus ledu a sotva stojíš! Ani se nehni!“

Než stihla Lea zaprotестovat, vyběhla Sára na chodbu. Lea se svezla na postel a padla na polštář. Cítila se unavená, jako kdyby za sebou měla den plný těžké práce.

„Leo?“

„Hm,“ zamručela nespokojeně, když se vedle ní objevila Alice Pormoglová a začala jí kontrolovat teplotu a tep.

„Bolí tě něco?“ zeptala se Alice a jejího kyselého výrazu si nevšímalala.

„Nic mi není,“ zamumlala.

„Přestaň,“ napomenula ji vychovatelka nekompromisně.

„Tady,“ rezignovala Lea a dotkla se na hrudi místa, které nejméně cítila.

„To nic nebude,“ řekla po chvíli zamyšlení žena a vstala. „Nejspíš budeš jen nachlazená. Nedivím se, jestli jsi strávila noc venku. Už tam není takové teplo na nocování pod širým nebem.“

„Leo, proč jsi šla ven?“ zeptala se nechápavě Sára. „A proč jsi tam zůstala? Copak ti už dočista přeskočilo?“

„Někoho jsem sledovala. M-myslím.“

„Koho?“ zeptala se Alice.

„Nevím. Někdo tu byl. Přímo tady v pokoji. Šla jsem až do haly, dveře byly otevřené.“

„Leo, dveře jsem zamkla jako každý večer,“ namítla vychovatelka. „A nikdo jiný klíč nemá.“

„Byly otevřené,“ stála si na svém dívka. „Zahlédla jsem na zahradě stín a šla za ním. Napadlo mě, že to jsou děcka, tak jsem je chtěla vystrašit. Jenže za zdí jsem nikoho nenašla.“

„Ty jsi byla až za zdí?“ vyjekla poněkud moc hlasitě Pormoglová.

„Zrovna odtamtud vyšla, když jsem dorazila,“ řekla Sára.

„A proč ses nevrátila, když jsi nikoho nenašla?“ ptala se dál Alice pomalu, jako kdyby zvažovala každé slovo.

Lea si unaveně promnulala čelo. „Já nevím,“ přiznala neochotně. „Oslnilo mě nějaké světlo a pak mě něco udeřilo.“

„A nemohlo se ti to jen zdát?“ zeptala se váhavě Sára. „V poslední době míváš noční můry. Možná jsi mohla být náměsíčná?“

„To nebyl sen!“ odsekla Lea prudce. „Někdo tady byl. A ty dveře byly otevřené! Nebylo to jako ty sny předtím.“

„Jaké sny?“ zeptala se překvapeně Alice.

„To se vás netýká,“ zavrčela dívka.

„Už víc než měsíc má Lea noční můry,“ řekla klidným hlasem Sára, jako by si ani nevšimla sestřina vražedného pohledu. „Často se z nich budí s křikem.“

„O čem jsou?“ zeptala se žena.

„Do toho vám nic není,“ odsekla vzdorně Lea. Alice jí chvilí bez mrknutí oka hleděla do tváře, ale nakonec se odvrátila a zamířila ke dveřím.

„Donesu ti nějaké léky proti horečce,“ prohlásila, než zmizela za dveřmi a zavřela za sebou.

„Chováš se jako pitomec,“ zamumlala tlumeně Sára a našťvaně si založila ruce na prsou.

„Taky nemusí vědět všechno,“ odpověděla jí sestra.

„Leo, jestli jsi byla náměsíčná a dokázala jsi v takovém stavu vyjít až ven, mohlo by se ti příště něco stát.“

„Nebyla jsem náměsíčná!“

„Snad nevěříš tomu, že se sem včera v noci skutečně někdo vloupal?“ zeptala se nevěřicně Sára. „Co by tu asi tak hledal? Není tu ani co ukrást.“

Lea si zoufale promnula obličej a rezignovaně si povzddechla. „Máš pravdu. Promiň,“ zamumlala unaveně. „Asi mi už vážně přeskočilo.“

Sára se pomalu posadila na svou bývalou postel a zeptala se: „O čem se ti vlastně zdá?“

Druhá dívka se odmítavě zamračila. Ruce měla sevřené v pěst a pohled upírala do země. Nakonec však přece jen vzhlédla. V očích měla tvrdý pohled, když řekla: „O stínech. O temnotě. Mám pocit, jako kdyby mě něco pronásledovalo a chtělo mě to sežrat.“

Sára se zamyšleně zatahala za vlasy. „Proč by se ti něco takového zdálo?“

Lea jen pokrčila rameny.

„Nějaký důvod to přece mít musí, ne? Může... může to souviset s tím, že jsem odešla?“ pokračovala Sára.

Její dvojčce si odfrklo, natáhlo se pro deku a zabalilo se do ní. „Už jsem ti říkala, že jsem ty sny mívala i dřív. Občas.“

„Tak proč se stupňují?“

Než jí mohla sestra odpovědět, otevřely se dveře a v nich se objevila Alice Pormoglová s termoskou horkého čaje, sklenicí vody a několika tabletkami.

„Tohle sněž,“ řekla nekompromisně a vtiskla Lee prášky do ruky.

„Děkuju,“ zamumlala neochotně dívka, než je spolkla a zapila vodou.

„Měla by ses zkusit vyspat. Omluvím tě ve škole.“

„Zpátky do světa snů, hm?“ vysoukala ze sebe Lea s dlouhým zívnutím, které se ani nesnažila skrýt. Zamotaná do deky jako v nějakém kokonu padla na polštář a zavřela oči. Její dech se zklidnil.

„To usnula tak rychle?“ podivila se Sára.

„Trochu jsem tomu pomohla,“ pousmála se spokojeně Alice a kývla na ni, aby ji následovala ven na chodbu. Teprve když za nimi zavřela, pokračovala: „Tvoji sestru jen těžko udržíš dobrovolně v posteli. Navíc vypadala, že dlouhý spánek skutečně potřebuje. Řekla ti, o čem se jí zdává?“

Sára se váhavě ohlédlá k pokoji svého dvojčete, než odpověděla: „Říkala, že ji ve snech něco pronásleduje. Mluvila o temnotě a stínech.“

Žena se zamračila a něco si zamumlala.

„Vy víte, co to znamená?“ zeptala se Sára, které to neušlo.

Alice však zavrtěla hlavou. „Vůbec ne,“ pronesla a shovívavě se usmála, než vzala dívku kolem ramen a nasměrovala ji k východu. „Nedělej si starosti, o Leu se postarám. Raději se vrať domů, než tě bude paní Dosenová postrádat.“

„Neměla bych tu raději zůstat? Aby u ní někdo byl?“

„Naopak,“ zavrtěla vychovatelka hlavou. „Pro vás obě je to velká změna a Lea je na tobě dost závislá, takže by možná bylo lepší,

abyste se teď moc nevidaly. Musí si zvyknout, že už nejsi pořád vedle ní.“

„Ale –“

„Věř mi, Sáro. Vím, o čem mluvím. Jednou půjdete každá svou cestou. Bude lepší, když se tomu přizpůsobíte co nejdříve.“

Sára se nad tím zamyslela, avšak představa, že by se měla od Ley zcela odříznout, se jí přičila.

„Snad máte pravdu,“ zamumlala napůl úst. „Možná ale Leu jen podceňujete.“

„Možná,“ usmála se Alice a otevřela jí dveře. „Doufám, že se brzy uvidíme. Dávej na sebe pozor.“

„Na shledanou,“ odpověděla dívka a sešla těch několik schodů na dvůr. Když se ohlédla, byly dveře už zavřené. Najednou měla dojem, jako by tu nebyla vítaná. S povzdechem se odvrátila a zamířila k cestě. V žaludku se jí usídlil nepříjemný pocit a přepadla jí úzkost. Bez ohledu na vychovatelčinu radu se však rozhodla, že si s Leou promluví hned, jakmile se vrátí do školy.

Ještě ten večer se Sára usadila na posteli s novým albem na kolenu. Skoro každá fotografie na ni dýchla příjemnými vzpomínkami. Venku už byla tma a pootevřenými dveřmi dovnitř proudil svěží večerní vzduch.

Když došla na konec, uklidila album zpátky na policičku, zhasla a zalezla si pod nadýchanou peřinu. Všude panovalo naprosté ticho, ale přesto nemohla dlouho usnout.

Na pokraji mezi spánkem a bděním se jí začala vybavovat dávná vzpomínka. Snad za to mohlo to, že si prohlížela ty staré fotky. Otevřela oči a zadívala se do naprosté tmy jako kdysi.

Z postele kousek od sebe slyšela dětským hláskem šeptaná slova nějaké písničky.

„Leo?“ zamumlala a posadila se. Ve druhé posteli se cosi pohnulo. Malá holčička s nakrátko ostříhanými tmavě hnědými vlásky si přelezla k ní do postele a usmála se.

„Zpívej se mnou,“ vyběhla svou sestru Lea a začala se pohupovat do rytmu pomalé melodie. „Ké nitsu tu naname, tu naname, tu naname. Ké ato di navaro, di aspirem, tu naname!“

„Tuhle já neumím,“ namítla Sára.

„Naučím tě ji!“

Sára se nad tou vzpomínkou pousmála. Nemohla si však vzpomenout, že by někdy později sestru ještě slyšela tu píseň zpívat. Možná na ni zapomněla?

„Ké nitsu tu naname,“ zašeptala do ticha pokoje a promnula si spánky. „Ráda bych věděla, co ta slova znamenají.“

Sára seděla ve školní jídelně nad talířem zeleninového salátu s kousky kuřete a listovala v objemném slovníku.

„Ciao. Come stai? Posso unirmi a voi?“ ozvalo se jí za zády lámanou italštinou se špatným přízvukem. Usmála se a zavrtěla hlavou.

„Pořád to říkáš špatně,“ řekla pobaveně, když si naproti ní sedla její sestra s vrchovatým talířem hranolků a smaženého sýra.

„Asi budu potřebovat další lekci,“ zažertovala Lea, zatímco se začala dobývat do pytlíčku s majonézou.

„Jak se cítíš?“ zeptala se Sára a odložila slovník. „Nenapadlo mě, že tě Pormoglová bude nutit jít do školy, když už je pátek.“

„Nenutila mě. Šla jsem dobrovolně,“ odpověděla Lea.

„Aha. Tak to zřejmě musíš mít pořád horečku.“

Lea se ušklíbla a odložila prázdný pytlíček. „I kdybych se sem měla doplazit!“ poznamenala. „Všechno je lepší než být zavřená sama v pokoji, když další jedinou osobou v celém domě je Palice. Jako kdyby nestačil trapas s tím, jak jsem byla náměsíčná. Mám dojem, jako kdyby mi od té doby stála pořád za zády.“

„Má za tebe zodpovědnost,“ namítla Sára na její obranu. „Mohlo se ti stát i něco vážnějšího.“

Lea si odfrkla. „Pořád nemůžu uvěřit, že jsem v noci vstala z postele, vyšla až za zeď a tam zůstala až do odpoledne.“

„Četla jsem o lidech, kteří si ze spaní i uvařili, aniž by si to ráno pamatovali.“

„Super,“ zasmála se nuceně Lea a pustila se do jídla. „Tak to si pro jistotu ještě dneska někde seženu pouta, protože jestli budu v noci běhat po domově jako bílá paní a uklízet, umřu hanbou!“

„Jestli se to někdy stane, doufám, že budu poblíž, abych si to mohla natočit,“ poškádlila ji Sára, když viděla, jak moc sestře ta představa vadí.

„Neprovokuj, sorella,“ varovala ji Lea.

Její sestra sklonila hlavu, aby zakryla spokojený úsměv, a znovu věnovala pozornost svému jídlu.

„Takže,“ začala po chvíli Lea mezi jednotlivými sousty, „jak se zabydluješ v novém hnízdečku?“

„Není to tam špatný,“ připustila Sára. „Vlastně se mi tam vážně líbí. Paní Dosenová je skutečně příjemná a sympatická, i když je pořád pryč. A Amálie, kuchařka, je moc fajn.“

„Kuchařka?“ podivila se Lea. „Měla bych vědět ještě něco, kvůli čemu bych mohla žárlit?“ zažertovala, dojedla poslední sousto a odložila příbor. Sára ji napodobila a společně odnesly tácy na pult, než zamířily ven z jídelny.

„Jdeš rovnou domů?“ zeptala se Lea a vyskočila, aby si utrhla velký list z rozložitého javoru před budovou.

„Jo,“ přikývla Sára. Jak viděla stát své dvojče u kmene stromu, na něco si vzpomněla. „Leo, nevzpomínáš si, jestli jsi mi někdy jako malá říkala Sachari?“

„Sachari?“ podivila se dívka a zavrtěla hlavou. „Nic mi to neříká. Proč se ptáš?“

„Ani nevím. Asi to byl jen sen.“

„Kdo ví. Na moc věcí z našeho dětství si nevzpomínám.“

„Pamatuju si, že sis jako malá zpívala často jednu písničku, ale už jsem ji od tebe dlouho neslyšela.“

„Jestli to nebude tím, že na veřejnosti nezpívám od okamžiku,

kdy jsem si uvědomila, že bych si kvůli tomu měla pořídít zbrojní průkaz!“ zasmála se Lea a zastavila se na autobusové zastávce. Uvelebila se na opěradle lavičky a slastně se protáhla.

„Zkoušela jsem si tu písničku přeložit, ale nedokázala jsem najít ten správný jazyk. Nepodobá se ničemu, co znám,“ řekla Sára zamyšleně.

„Já ani nevím, že bych si někdy něco zpívala v cizím jazyce,“ pokrčila rameny Lea. „Musela bys mi ji připomenout.“

„Ké nitsu tu naname, tu naname, tu naname. Ké ato di navaro, di aspirem, tu namane,“ zamumlala nejistě Sára.

„Jen ty můžeš létat.“

„Cože?“ zeptala se Sára.

Lea se překvapeně narovнала a nevěřičně potřásla hlavou. „Vzpomínám si na ni,“ řekla a na tváři se jí objevil šťastný úsměv. „Tu melodii si pořád pamatuju, i když slova se mi už z hlavy vykourila. Ké nitsu tu naname, tu naname, tu naname. Jen ty můžeš létat, můžeš létat, můžeš létat. Ké ato di navaro, di aspirem, tu namane. Jen já to vím, to zpívám, můžeš létat.“

„Odkud ji znáš?“

„Nemám tušení,“ přiznala Lea. „Ale musí být chytlavá, protože se mi o ní často zdá. Potom mi ta melodie zní v hlavě celý den. Jak jsi to řekla, hned se mi vybavila,“ dodala a začala si melodii pobrukovat, jako kdyby si ji chtěla vrýt do paměti.

Sára se zamračila a promnula si spánky. Její sestra si toho všimla a ušklíbla se.

„Promiň. Víím, že zpívat můžu jen v sebeobraně.“

„O to nejde,“ zavrtěla hlavou Sára. „Jen mě poslední dobou v jednom kuse pobolívá hlava.“

„To máš z toho, že se učíš hned první týden školy,“ odpověděla Lea a odfrkla si. Nato seskočila z lavičky a začala lovit lístek. „Stavíš se o víkend?“ zeptala se těsně před tím, než u nich zastavil autobus.

„Možná,“ pokrčila rameny Sára, než se za jejím dvojčetem zavřely dveře. Ještě sestře stihla zamávat, než osaměla.

„Jen ty můžeš létat,“ zamumlala si sama pro sebe zamyšleně, ale i když se snažila, nedokázala si vybavit, že by tu píseň slyšela od někoho jiného než od Ley.

Nakonec nad tím přestala dumat a pomalu se vydala ulicí pryč. Chtěla si užít teplého podzimního dne.

Neušla však ani pár metrů, když se zastavila a rozhlédla. Navzdory teplému vánku jí po zádech přeběhl mráz. Raději rychle přešla na druhou stranu silnice a kolem malých zahrádek, ve kterých dokvétaly poslední květiny, vyrazila pryč.

Zrovna mýjela jednu úzkou uličku mezi domy, když kousek od sebe spatřila pohyb. Než stihla zareagovat, chytl ji kdosi za ruku a vtáhl do stínu budovy.

„Co je?!“ vyjekla překvapeně, když ji neznámý přitiskl ke zdi a zakryl vlastním tělem.

„Tiše!“ sykl jí do ucha naléhavě mužský hlas.

Sára se mu instinktivně pokusila vykroutit, ale on ji chytl za ramena a nepustil.

„Ty?!“ vydechla nevěřícně, když mu pohlédla do tváře a poznala ho. „Co tu děláš? Hned mě pusť!“ zavrčela našťavaně a pokusila se ho od sebe odstrčit.

Mladík před ní se krátce usmál a kousek poodstoupil. „Promiň. Tohle musí vypadat vážně divně.“

„Divně?“ ušklíbla se a zpražila ho pohledem. „To je slabý slovo, Lukáši.“

„Pamatuješ si mě?“ zeptal se překvapeně.

„Jsou to tři dny, co ses mi představil. Tak krátkou paměť zase nemám,“ odsekla dotčeně.

„To je pravda,“ připustil trochu nervózně a vzal ji za ruku. „Pojď, radši zmizíme.“

„Hej!“ vyjekla zaskočeně Sára, když vyrazil pryč a táhl ji za sebou. „O co tu jde?“

„Myslím, že tě někdo sleduje,“ vysvětlil mladík, kterého paní Dosenová najala, aby se staral o její dům.

„Jak to víš?“ zeptala se zmateně dívka a srovnala s ním krok.

„Všimla sis toho?“

„M-možná,“ zakoktala nejistě a ohlédla se přes rameno do uličky. Nikoho tam však neviděla.

Mladík se nečekaně prudce zastavil, až do něho vrazila. Pustil její ruku a stoupl si přímo před ni v ochranném gestu.

Sára mu vyhlédla přes rameno a spatřila na druhém konci uličky nějakou postavu, která se pomalým krokem přibližovala. Cítila, jak se jí ježí vlasy v týle. Lukáš se před ní narovnal a roztáhl ruce, jako kdyby ji chtěl celou zakrýt svým tělem.

„Ať se děje cokoli, drž se u mě,“ zamumlal napjatě.

„Kdo je to?“ zeptala se dívka.

Mladík však neodpověděl. Postava zahalená v černém plášti byla už docela blízko, když se zastavila a pomalým pohybem si z hlavy stáhla kapuci. Sára zalapala po dechu a nevědomky zaryla prsty do Lukášovy paže. Muž před nimi byl vysoký a vyzařovala z něho síla, ale důvod, proč Sářino srdce zaplavil chlad, byla jeho tvář. Pravou polovinu obličeje mu hyzdily jizvy po popáleninách, které se táhly od holého temene přes mléčně bílé slepé oko až k pravému koutku rtů.

„Ty?!“ zavřel Lukáš a Sára ucítila, jak se celý napjal.

Neznámému muži se na tváři objevil nebezpečný úsměv. „Netušil jsem, že ti Rada důvěřuje natolik, aby ti dali vlastního svěřence,“ poznamenal provokativně.

„Sklapni,“ zasyčel mladík vztekle a udělal krok vpřed. Sára ho však přitáhla za paži zpátky. Koutkem oka na ni pohlédl a hněv z jeho tváře se vytratil a nahradilo ho odhodlání.

Muž v černém se přestal soustředit na Lukáše a zaměřil svou

pozornost na Sáru. Rty se mu roztáhly do širokého úsměvu. „Ty budeš určitě Sára, je to tak?“

Dívka pevně stiskla zuby a neodpověděla.

„Nemůže ti ublížit,“ zašeptal Lukáš.

K překvapení jich obou se muž před nimi rozesmál. „To se pleteš, kluku,“ prohlásil sebevědomě. „Před pár dny jsem si to ověřil,“ zvedl ruku a ukázal na Sáru, „na její sestře.“

Sára se překvapeně narovнала. Než se však stihla na cokoli zeptat, muž pokračoval: „Umíte si představit, jak podrážděný jsem byl, když jsem se po tolika letech hledání a práce konečně dostal tak blízko, že bych se tý holky mohl dotknout, ale zjistil jsem, že už není tam, kde být měla?“

„O čem to mluví, Lukáši?“ zeptala se Sára potichu se špatným pocitem.

Neznámý muž její otázku zaslechl a věnoval jí tvrdý pohled. „Dohoda brzy vyprší. Jestli se tak už nestalo. Pak už tě nic chránit nebude.“

Sára ucítila, jak ji zamrazilo, a instinktivně se ohlédla. Vyděšeně vykřikla, když spatřila menšího muže stojícího těsně za ní. Hrál po ní rukama zrovna v okamžiku, kdy ji Lukáš odstrčil na stranu a vši silou ho udeřil do hrudi, až zachroptěl a odklopýtal dozadu.

„Důvěřuješ mi?!“ vykřikl, když se k nim rozběhl ten s popáleným obličejem.

„Sotva tě znám!“ zaváhala Sára.

„Bude to muset stačit!“ přikývl, prudce si dívku přitáhl k sobě a pevně ji objal. Sára ucítila, jak ji obklopilo cosi nehmotného. Zavřela oči a pevně semkla rty, aby nevykřikla.

„NE!“ zařval muž s popálenou tváří a skočil po nich. Jeho ruce však prošly jen prázdným místem.

Sára se cítila podivně lehká, jako kdyby vůbec nic nevážíla. Celým tělem jí probíhalo mravenčení a měla pocit, že se vznáší v prázdnu.

Připadalo jí to ale tak známé a povědomé, jako by to už někdy dřív zažila.

Náhle vše zmizelo a ona měla pod nohama znova pevnou zem a tiskla se k Lukášovi. Překvapeně otevřela oči a rozhlédla se. Byli uprostřed jejího nového pokoje.

„Proboha,“ vydechla nevěřicně a rychle se vymanila z mladíkovy sevření. „Co... jak...?“ vysoukala ze sebe.

„Není ti nic?“ zeptal se starostlivě Lukáš.

„Jestli mi...“ zašeptala dívka omámeně a svezla se na kraj postele. Srdce jí tlouklo jako splašené a hlava třeštila. Rukama si pevně stiskla spánky a skrže zatnuté zuby procedila kletbu.

„Musíš se uvolnit,“ řekl po chvíli váhání Lukáš a posadil se vedle ní. Vzal ji za ruce a odtáhl je dolů. „Zhluboka se nadechni a uvolni se. Nebojuj s tím.“

„Nebojuj... s čím?“ zeptala se přerývavě Sára a zmateně na něho pohlédla. „Co se to zatraceně děje?“

„Odpověď máš přímo tady,“ odpověděl mladík a jedním prstem jí ukázal na čelo. „Zavři oči a nech svoje vzpomínky plynout.“

„Cože?“

„Důvěřuj mi,“ vyzval ji klidně. „Zavři oči a zhluboka dýchej. Vzpomněla sis v poslední době na něco zvláštního? Znovu si to vybav a drž se té vzpomínky.“

„Jak víš, že...?“ začala dívka zmateně, ale on pouze zavrtěl hlavou a pevně jí stiskl dlaně. Sára neochotně zavřela oči a zamyslela se. Vzpomněla si v posledních dnech na něco neobvyklého?

„Sachari,“ zamumlala nevědomky, když si vybavila jméno, kterým ji jako malá oslovila její sestra.

„Sachari?“

Sára se ponořila do vzpomínek. „Sachari Sher, pojď sem.“

Poznala ten hlas a otočila se. Přes trávník k ní kráčela Alice Pormoglová mladší nejméně o deset let.

„Alice!“ zavýskla malá dívenka s kaštanově hnědými vlasy a vrhla se jí do náruče.

To jsem já, pochopila Sára, která to celé sledovala jaksi zpozždálí. *Ale kde? Kdy?*

„Sachari, musím ti něco říct,“ řekla žena vážným hlasem.

„Co se děje?“ zeptala se malá holčička a z tváře jí zmizel úsměv.

„Vzpomínáš, jak jsem ti slíbila, že tě budu vždy chránit?“ pronesla pomalu Pormoglová. „Chci svůj slib dodržet, ale tady už to není bezpečné. Musíš pryč.“

„Jenže já nechci pryč!“ zavrtěla prudce hlavou dívenka. „Tady se mi líbí!“

Proč si na nic z toho nevzpomínám?

„Já vím,“ povzdechla si Alice.

„A Kai? Půjde s námi?“

Pormoglová se zachmuřila a ohlédla se. V trávě kousek od nich spala další dívka. Byla stočená do klubíčka a tiskla se k velkému černému psovi, který spokojeně ležel vedle ní a zahříval ji vlastním tělem.

Lea!

„Ano,“ povzdechla si Pormoglová po chvíli. „Půjde s námi.“

„Ale bude se mi stýskat,“ popotáhla Sára, když ji žena postavila na zem.

„Nebude,“ slíbila Alice a položila jí ruku na čelo. „Mrzí mě to. Takhle to však bude nejlepší,“ dodala, než začala odříkávat:

„Během chvilky klesnou ti víčka,
do krajiny snů se propadneš,
až dohoří ti jejich svíčka,
bez vzpomínek zas procitneš.“

Sára sebou trhla a otevřela oči. Lukáš pořád seděl naproti ní a vyčkávavě na ni hleděl.

„Vzpomínáš si?“ zeptal se opatrně.

Hnědovláska se mu vytrhla a rychle vstala. Nervózně začala přecházet po pokoji a kousat si nehty.

Ne, to není možné, pomyslela si v duchu. Tohle se nikdy nestalo. Pamatovala bych si to! Pormoglovou jsem poznala až v domově, kam jsme přišly, když nám bylo pět.

Najednou se však zarazila a zamračila se. *Kde jsme ale byly do té doby? Proč si nic předtím nemůžu vybavit?*

„Bez vzpomínek,“ zamumlala nepřítomně. Prudce se otočila a pohlédla na Lukáše, který ji trpělivě sledoval z okraje její postele.

„Pormoglová mi vymazala vzpomínky,“ řekla pomalu. Přestože to nebyla otázka, mladík přikývl.

„Proč? Jak?“ vydechla nevěřícně a potřásla hlavou. Nedokázala tomu uvěřit. Ale přesto jako by jí něco našeptávalo, že přesně tak to je.

„Celé to bylo součástí jejího plánu,“ vysvětlil Lukáš. „Celý tvůj život tě chránila.“

„Před těmi muži, co jsme...?“

„Nejen před nimi,“ potvrdil její domněnku. „Sáro, věříš v kouzla? Věříš, že by mohla existovat magie?“

Sára překvapeně povytáhla obočí a pak zavrtěla hlavou. „Samozřejmě že ne!“ prohlásila odmítavě.

„Tak tomu věř, protože je to pravda,“ řekl mladík s vážnou tváří.

„Chceš snad tvrdit, že mi Pormoglová vymazala vzpomínky pomocí magie?“

Mladík přikývl. „Vím, že to pro tebe nebude zrovna lehké. Celý tvůj život jsme před tebou jakékoli stopy, které by tě mohly přesvědčit o existenci čehokoli magického, ukrývali. Pormoglová, já, Kar... Byla nás spousta.“

„Proč?“ vydechla nechápavě hnědovláska. „Proč by vám tolik záleželo na tom, abych o ničem nevěděla?“

„Protože dokud jsi nic nevěděla, byla jsi v bezpečí. Když jsi byla malá a tvoji rodiče zemřeli, chtěli si tě lidé, jako jsou ti, které jsme

potkali dneska, nárokovat. Chtěli tě využít,“ začal pomalu Lukáš, zatímco si nejistě mnul ruce. Sára ho poslouchala se zatajeným dechem a snažila se jeho slovům uvěřit. Její rozum ale všechno popíral.

„Alici Pormoglové se tomu podařilo zabránit,“ pokračoval po chvilkové odmlce. „Tak vznikla Dohoda. Jakási neporušitelná smlouva, podle které ti druhá strana nemohla ublížit, dokud se plně nerozvinou tvoje schopnosti.“

„Moje schopnosti?“ vydechla po chvíli nejistě hnědovláska. „Takže podle tebe jsem...?“

„Čarodějka.“

„No jasně. Jsem čarodějka,“ poznamenala s nádechem sarkasmu Sára. „Jen jsem to doteď nevěděla, protože mi v pěti letech někdo pomocí kouzla vymazal vzpomínky!“

„Moc mi nevěříš,“ povzdechl si Lukáš a vstal.

„Ne. Nevěřím ti vůbec!“

„Právě ses během několika sekund dostala z jednoho místa na druhé, přičemž ses proměnila ve světlo. Je opravdu tak těžké tomu uvěřit?“ podotkl Lukáš, čímž ji dokonale usadil. „Nebo tohle snad není skutečné?“ dodal a na tváři se mu mihnul úsměv. Než stihla Sára cokoli říct, změnilo se mladíkově tělo v paprsek jasného světla a zmizelo. Okamžik nato se stejná zář objevila o kus vedle a na jejím místě se vynořil Lukáš.

„Do háje!“ vyjekla hnědovláska a rukama si zakryla ústa. „Jak? Jak jsi to...?“

„Magie,“ pokrčil rameny mladík a s rukama v kapsách se na dívku usmál. „Museli jsme tě chránit. Kdybys rozvíjela svoje schopnosti už jako dítě, byla bys moc zranitelná. Bylo by to nebezpečné. Dokud jsi nic nevěděla, mohla Alice tento okamžik oddálit. Ale už nemůže. Tvoje schopnosti sílí a dohoda se hrouť. Temní, ti dva z té uličky, už se nemusí bát, že by zemřeli, kdyby se ti pokusili ublížit. Navíc měla Moudrá podezření, že někdo tvůj úkryt objevil, takže

trochu porušila pravidla a očarovala paní Dosenovou, aby si tě vzala do pěstounské péče.“

„Ty ses musel zbláznit!“ vyjekla nevěřícně Sára a rychle od něho ustoupila, aby mezi nimi byla dostatečná vzdálenost. „Pormoglová očarovala Dosenovou? Chceš po mně, abych uvěřila v magii? Chceš, abych věřila, že nejsem člověk?“

„Ty jsi člověk. Jen umíš něco, co ostatní ne,“ vysvětloval Lukáš. „Máš v sobě ohromnou moc. A to je něco, po čem Temní touží. Pro někoho, kdo o magii nemá ani tušení, neučí se ji a netrénuje ji, je většinou těžké svoje schopnosti ovládnout. I ti, kteří od raného věku žijí s vědomím o svých schopnostech, se musí roky učit, aby je byli schopni použít. Magie je dar, ale je i nebezpečná. V posledních letech Zlo začalo získávat navrch a jeho hrozba roste každým dnem. Pravda je, že prohráváme.“

„A po mně chcete co?“ zeptala se podezřívavě Sára. „Chcete, abych... abych s tím Zlem bojovala?“

„Nejde o to, co chci já nebo Moudrá Alice. Jde o to, co jsi a co představuješ. Démoni se na tebe dřív nebo později zaměří. Budou se ti snažit tvou moc vzít, budou tě chtít zlákat nebo –“

„Nebo co, Lukáši?“ zeptala se s nepříjemným pocitem Sára.

„Nebo tě zabít.“

Dívka na něj zůstala nevěřícně zírat. Cítila, jak se jí tělem rozlévá ledová vlna strachu. Pevně zatnula zuby, aby se ovládla, a zpřímá mu pohlédla do tváře. „Nevěřím ti.“

„Tak mi řekni, co mám udělat, abys mi uvěřila,“ trval na svém mladík a pokusil se k ní přiblížit. Ona však opět rychle ustoupila, a tak svou snahu vzdal. Bezradně si promnul obličej a povzdechl si. „Takhle ses to dozvědět neměla. Moudrá Alice tě chtěla připravit, než ti všechno řekne. Chtěla, aby sis na to všechno postupně vzpomněla sama.“

Sára se mu zadívala do upřímných očí a zaváhala. „Takže ty jsi taky čaroděj?“

„Něco takového. Já jsem strážce,“ vysvětlil jí mladík. „Vybral jsem si sloužit Desetivládí a Radě a chránit Pevnost. Stejně jako tvoje je i moje schopnost přirozená, je v nás a nikdo s tím nic neudělá. Ani ty sama. Odebrat ji je většinou dost obtížné. To, co jsi ale viděla teď, to byla schopnost světelného křišťálu. Desetivládí ho nabylo mocným kouzlem, abych se mohl přenášet, kam je třeba. Všichni strážci ho mají.“

Sára opět potřásla hlavou. „Co je Desetivládí?“

„Nejvyšší vláda Dobra. Sídlí na Adiš Shokat. Má deset členů. Volí je Rada moudrých. Dohlízejí na rovnováhu Dobra a Zla,“ vysvětlil ochotně mladík.

„Pormoglové jsi řekl Moudrá. Je členkou Rady?“

„Ano.“

„Sakra,“ zamumlala dívka a vyčerpaně se svezla mezi polštáře na gauči. „Jestli je to nějaký vtip, tak ho máš skutečně dobře promyšlený.“

„Tohle není vtip, Sáro,“ nenechal se odradit Lukáš. „Všechno to myslím vážně. Musíš mi věřit. Je to důležité!“

Hnědovláska se lokty opřela o kolena a tvář zabořila do dlaní. Před očima jí vyvstaly nové obrazy, které se jí vynořovaly z paměti, čím víc se tomu snažila porozumět. Přišlo jí, jako kdyby byla opět jen malé dítě, které uchváceně sleduje droboučká stvoření poletující kolem záhonu růží.

Promnula si obličej a pochybovačně pohlédla na mladíka, který trpělivě čekal na její rozhodnutí. A pak ji napadlo ještě něco. „Pokud jsem skutečně čarodějka,“ zamumlala zamýšleně, „pak Lea je taky, ne?“

„Ehm... ne,“ vysoukal ze sebe po chvilce zaváhání Lukáš. „Schopnosti jsi získala jen ty.“

„Ale jsme dvojčata,“ namítla Sára.

„Na tom nesejde. Možná díky tobě bude vůči magii vnímavější, na rozdíl od tebe však žádné síly nemá. Moudrá Alice se vždycky

bála, že by ji Temní mohli použít proti tobě. Nemá se jak bránit. Alice jí chce zařídit život co nejdál odsud, aby tě ochránila.“

„Cože?“ zašeptala stísněně Sára.

Mladík si povzdechl. „Ve stejný den, kdy jsi přijela sem, do tvého starého pokoje pronikli Temní. Lea je sledovala až do lesa. Napadli ji, když si jí všimli. Proto už vědí, že ochrana Dohody se bortí.“

„To ne,“ vydechla překvapeně Sára a zachvěla se. „Lea říkala, že před pár dny v noci někoho sledovala. Myslela jsem, že se jí to jen zdálo, že byla náměsíčná!“

„Moudrá si myslí, že ji Temní zranili úmyslně, abychom věděli, že tam byli. Kdyby jí chtěli skutečně ublížit...“

„To už se s ní nikdy nesmím vídat?“ zeptala se potichu.

Lukáš se nadechl, aby jí odpověděl, ale když viděl její zničený výraz, nedokázal to. Sára si přitáhla nohy až k hrudi a položila si hlavu na kolena.

„Budu tě učit,“ prohlásil po chvíli měkce. „Jsi moje svěřenkyně. Nedopustím, aby se ti něco stalo.“

Sára však neodpověděla. Po několika dlouhých minutách koutkem oka zahlédla paprsek světla, když mladík zmizel. Křečovitě sevřela ruce v pěst a trhavě se nadechla. Měla dojem, jako by si strach vyžíral cestu do jejích vnitřností. To však přehlušila bolest, která jí svírala srdce. Po tvářích jí stekly první slzy, když si plně uvědomila, že má Lukáš pravdu. Bude se muset držet dál od Ley, pokud ji nechce ohrozit. A nejen od ní. Od všech, na kom jí záleželo.

Hřbetem ruky si otřela slzy a zahleděla se do prázdna. Hlavou jí vířily myšlenky. Čím víc nad tím uvažovala, tím víc si začínala uvědomovat drobnosti, jichž si nikdy dřív nevšimla. Zkoumavé pohledy Pormoglové, její odpor vůči Lee, která Sáru pokaždé vytáhla někam, kde na ni nemohla dávat pozor. Zdálo se, že celou dobu byla obklopená lidmi, kteří se ji snažili chránit, a ona o tom ani nevěděla. Protože oni nechtěli, aby to věděla. Jenže teď se všechno změnilo.

3

Odhodlání

Sára se neklidně převalila ve své posteli a zaměřovala na budík na nočním stolku. Byla sobota brzy ráno a ona by mohla spát klidně do oběda, kdyby chtěla. Jenže sotva dokázala zavřít oči.

Ozvalo se váhavé zatukání na dveře. Posadila se a přitáhla si peřinu blíž k tělu. „Ano?“

Ve dveřích se objevil Lukáš a přívětivě se na ni usmál, než za sebou zavřel.

„Asi jsi mi nepřišel říct, že se mi to všechno zdálo, že ne?“ zeptala se tichým chmurným hlasem a promnula si nevyspalé oči. „Hádám, že ani tvoje práce tady není zrovna náhoda.“

„Není,“ přiznal mladík a usadil se na pohovce. „Byl to nejsnazší způsob, jak se k tobě dostat a nebýt při tom nápadný.“

„A to, že se tu procházíš v sobotu ráno, není nápadný?“

„Nikdo neví, že jsem tady,“ usmál se spokojeně. „Dokážu se sem proplížit, aniž by mě kdokoli viděl. To je jedna z mých schopností.“

„Prosím, žádné schopnosti, Temní, Dobro a Zlo a podobně, jasný? Ještě jsem nevstřebala včerejšek,“ zamumlala nespokojeně dívka.

„Sáro, vím, že jsem to na tebe vychrlil hodně rychle. Vlastně jsem ti to chtěl říct dřív, než se něco takového vůbec stane. Moudrá Alice tě sem poslala, abys byla v bezpečí alespoň na chvíli. Uvolnila kouzlo, které poutalo tvoje vzpomínky. A taky přestala blokovat tvoje schopnosti, aby ses mohla začít učit.“

„Jak je mohla blokovat?“ zeptala se překvapeně Sára.

„Existuje způsob, jak je potlačit. Kdyby to neudělala, objevila bys v sobě magii už před lety,“ vysvětlil mladík.

„Chápu,“ povzddechla si hnědovláska. „Asi by nebylo nejlepší, kdybych kolem sebe nechala v páté třídě ve škole poletovat učebnice a penály.“

„To ano. Obzvlášť když na Zemi všichni magii skrývají. Zatímco v některých světech je tak běžná, že by bylo divné, kdybys to neuměla,“ zasmál se Lukáš.

„V některých světech?“ podivila se Sára. „Děláš si srandu?“

„Ehm... ne.“

Sára vydechla a padla zpátky na polštář. Nejradši ze všeho by se prostě jen zahrabala do peřin a na všechno zapomněla. Jenže Lukáš byl jiného názoru. Přesunul se z pohovky na kraj její postele a řekl: „Zemi se někdy říká Poslední útočiště. Je zde tolik různých kultur, zemí i vyznání, že kdokoli se potřeboval někam uchýlit, tady se dokázal dobře ukrýt.“

„Naše máma se sem přišla ukrýt,“ prohlásila Sára a znovu se posadila.

„Vzpomínáš si na to?“ zeptal se překvapeně.

Sára se zamračila. „Nevím jistě,“ přiznala. „Mám jen takový pocit.“

„Instinkt je u čarodějů důležitý,“ řekl Lukáš. „Nepodceňuj ho.“

„Takže když jsi včera říkal, že jen já získala magické schopnosti, znamená to, že je mám po své mámě?“

Lukáš přikývl. „Ano. Slyšel jsem, že to byla skvělá čarodějka. Silná bojovnice Dobra. Hodně lidí o ní mluví v dobrém.“

„A já si na ni ani nevzpomínám,“ povzddechla si Sára. „Jestli byla tak dobrá, jak to, že uhořela ve vlastním domě?“ zeptala se a do hlasu se jí vkradla zlost. „K čemu jsou kouzla, když se jimi nedokázala zachránit?“

Lukáš uhnul před jejím obviňujícím pohledem očima. „Totiž... tvoje máma ve skutečnosti neuhorela.“

„Cože?!“ vyjekla ohromeně Sára a napřímila se. „A... ale... viděla jsem článek o tom požáru!“

„Nikdy žádný nebyl,“ zavrtěl hlavou Lukáš. „To si jen měli myslet obyčejní lidé. Pravda ale je, že tvoje máma, Linda Tirenová, byla zabita. Jednou v noci vtrhli Temní do vašeho domu. Podle všeho s nimi bojovala, ale prohrála. Svoje poslední síly dala do kouzla, které tebe a tvou sestru chránilo až do okamžiku, kdy vás Moudrá Alice našla.“

Dívka dlouhou chvíli nic neříkala a jen nevěřicně zírala přímo před sebe. Pak se však prudce nadechla a zatnula pěsti. Po těle se jí začala rozlévat horkost, jak ji naplňoval těžko potlačovaný vztek.

„Sáro?“ oslovil ji nejistě mladík.

„Nech mě!“ vykřikla a odstrčila jeho ruku, kterou se jí chtěl dotknout. Ucítila, jak jí projela vlna elektrizující energie. Okamžik nato se velký květináč s kytkou, který stál vedle balkonových dveří, rozletěl do všech stran.

„Sakra!“ zaklel mladík, který v poslední chvíli uhnul na stranu a vyskočil na nohy. Nastalo ticho. Sára nevěřicně hleděla na kousky keramiky a hlínu rozsypanou v okruhu dvou metrů kolem kytky, která celá pokroucená a zlomená ležela na zemi.

„To já?“ vydechla zmateně.

Lukáš si promnul obličej a odkašlal si. „To bylo blíž, než mi bylo milé,“ poznamenal. „Víš, magie je hodně propojená s našimi emocemi. Když máš strach, může se stát, že ji nedokážeš použít. A když jsi našťavaná...“

„Tak vybuchují věci?“ zkusila mu pomoci Sára.

„Ne. Vztek většinou způsobí, že svou moc nekontroluješ. Jak jsem řekl. Magie může být nebezpečná,“ vysvětlil. „Jak se cítíš?“

Sáru jeho otázka zaskočila. Chvíli přemýšlela nad odpovědí, než si uvědomila, že se cítí slabá a malátná, jako kdyby ze sebe vydala hodně energie v krátké době.

„Vyždímaná,“ přiznala váhavě.

„Magie je energie, kterou vlastní vůlí přetváříš,“ vysvětlil Lukáš. „Ale sama k tomu potřebuješ dostatek síly.“

Sára se nad jeho slovy zamyslela a na chvíli mezi nimi nastalo ticho. Potom si však povzddechla a vysoukala ze sebe: „Omlouvám se. Mohla jsem tě zranit.“

„Není to tvoje chyba. Včera jsi ještě ani nevěděla, že něco takového umíš. Jak bude slábnout blokace tvých schopností, bude stále snažší je použít. Budeš si muset dávat pozor na to, co děláš, než se naučíš kontrolovat. Tvoje síla je už plně rozvinutá. Bude to těžší, než kdyby ses to učila odmala, kdy rostla spolu s tebou,“ řekl Lukáš a usmál se, aby ji uklidnil. „Asi to uklidím,“ dodal a došel k nepořádku na světlém koberci. Stačilo jedině gesto rukou, aby se hlína i střepy rozzářily světlem a zmizely.

Když se otočil zpátky, všiml si, jak si dívka prohlíží své zápěstí.

„Jsi zraněná?“ zeptal se starostlivě, došel k ní a vzal ji za pravou ruku.

„N-ne,“ vysoukala ze sebe Sára. „Aspoň myslím. Co je to?“

Lukáš přešel prstem po vnitřní straně jejího zápěstí a zamračil se. Na světlé kůži se dívce začal pomalu rýsovat jednoduchý obrazec. Dva půlměsíce, které se dotýkaly svou vypouklou stranou.

„To je znamení,“ řekl pomalu a zkoumavě si ho prohlédl, než se mu vytrhla. „Objevuje se těm, kteří jsou s magií skutečně silně spojení. Něčím tě vystihuje. Pokud ho máš, jednou dokážeš velké věci. Budeš si muset dávat pozor.“

„To už jsi říkal,“ zamumlala Sára, vystrachala se z postele a zamířila ke koupelně.

„Sáro, zítra přijdu a začnu tě učit,“ prohlásil Lukáš odhodlaně.

Dívka se zastavila mezi dveřmi a ohlédla se přes rameno. Chvilu váhala, ale nakonec přikývla, než za sebou zavřela a nechala ho samotného. Mladík se starostlivě zamračil, pak se však změnil v paprsek světla a zmizel.